

ஈழவராய்

இணைவோம்

ஈழப் புரட்சி அமைப்பு-ஈரோஸ்

ஈழவராய் இணைவோர்!

ஈழப்போரைத் தொடர்வோர்!!

வடக்கு கிழக்கு மலையகம் என்று பிரதேச வாரியாகவும், இந்துக்கள், இஸ்லாமியர் என மதரீதியாகவும், ஈழம் வாழ் தமிழ்பேசும் மக்களை பிளவுபடுத்தி, அவர்களது போராட்டசக்தியை சிதறடிக்க, சிறிலங்கா அரசு பகிரதப் பிரயத்தனம் செய்துவருகிறது. சிங்கள சோவனிச அரசாங்கத்தின் திட்டமிட்ட இச்சூழ்ச்சிகளுக்கு துணைபோகாதவாறு தத்துவார்த்த ரீதியிலும், நடைமுறைரீதியிலும் மிகுந்த அவதானத்தை கடைப்பிடிக்கவேண்டிய இக்காலகட்டத்திலே இஸ்லாமிய மக்கள் பற்றிய சரியான ஒரு கண்ணோட்டத்தை நாம் கொண்டிருக்கவேண்டும்.

இஸ்லாமியர் வரலாற்றுப்பின்னணி

வரலாற்றை பின்னோக்கிப் பார்ப்போமாயின் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டின் அராபிய எழுச்சி ஏற்படுத்திய அராபிய வர்த்தக விரிவாக்கமும் அதன் பலனான தொடர்புகளுமே இஸ்லாமிய மதம் இலங்கையில் பரவுவதற்கு காரணமாய் இருந்தன. 10ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 13 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு

இடைப்பட்ட காலகட்டத்தில் இலங்கையை வியாபாரத் தளமாக பேணிவந்த நிலைமாறி இலங்கையின் மத்திய பிரதேசத்திலும், நிலைகொண்ட அராபியர் தமிழ் மக்களுடன் தம்மை அங்கமாக்கி கொண்டனர்.

கி. பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டில் பேசர்த்துக்கேயர் இலங்கையை ஆக்கிரமித்தபோது இந்நாட்டின் வணிகத் துறையிலிருந்த அராபியர் நிர்க்கதிக்கு ஆளானார். இது மேலும் அவர்களை தமிழ் பேசும் மக்களுடன் பிணைந்து, வடக்கு, கிழக்கு, கரையோரப்பிரதேசங்களின் உற்பத்தி உழைப்புகளில் ஈடுபட நிர்ப்பந்தித்தது. காலப் போக்கில் தமிழ் பேசும் மக்கள் மத்தியில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டுவந்த மதங்களுள் இஸ்லாமும் ஒன்றாக உருப்பெறலாயிற்று.

இலங்கையின் மத்திய பகுதியில் வாழ்ந்த இஸ்லாமியர் பெருமளவுக்கு இரத்தினக்கல் வர்த்தகம் போன்ற வணிகத்துறைகளில் செல்வாக்கு செலுத்த, வடக்கு கிழக்கில் வாழ்ந்த இஸ்லாமியர் விவசாயம், மீன்பிடி முதலிய துறைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

மதரீதியான கோட்பாடுகள், அனுஷ்டானங்களை ஒட்டி வந்த சில வேறுபாடுகள் காணப்பட்ட போதும், மொழி, பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள் உட்பட சமுதாயமட்டத்தில் தேசிய இன இலட்சணங்கள் பலவற்றிலும், ஏனைய தமிழ் பேசும் மக்களுடன் இஸ்லாமியர்களும் ஒத்ததன்மைகளை கொண்டுள்ளனர். கிறிஸ்தவர்களில் பரவலாக இஸ்லாமிய மக்கள் வாழ்கின்ற போதிலும், அவர்கள் அதிக செறிவாக வாழும் அம்பாறை, திருகோணமலை, மன்னார், மட்டக்களப்பு ஆகிய நான்கு மாவட்டங்களும் ஈழப்பிரதேசத்தின் உள்ளே அடங்குகின்றன. இஸ்லாமியர்களின் தாய்மொழி பற்றி ஆரம்பகாலங்களில் அவ்வப்போது ஏற்பட்ட ஐயப்பாடுகள் முடிவுக்குகொண்டுவரப்பட்டு, 1950இல் தமிழ்மொழியே அவர்களுக்கு தாய்மொழி என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஈ. எம். ஏ. அலீஸ் போன்ற கல்வியாளர்களின் முயற்சியும்,

பாராளுமன்றத்தில் எழுந்த சர்ச்சைகளுக்குப்பின்னான தீர்மானங்களும் இதற்கு மெருகூட்டின. பிரதேசமெங்கும் கட்டவிழ்த்து விடப்படும் இராணுவ அட்டழியங்களுக்கு, இந்துக்கள், இஸ்லாமியர் என்ற மத வேறுபாடுகளின்றி அனைத்து தமிழ் பேசும் மக்களும் பலியாவதை நாம் நிதர்சனமாக காண்கிறோம்.

இஸ்லாமிய மக்கள் மீதான இனவாத அரசின் தாக்குதல்கள்

பிரித்தானிய ஆட்சிக்காலத்தின்போது வர்த்தகத்துறையை இஸ்லாமியர் கைகளிலிருந்து பறித்தெடுத்து தமது ஏகபோகமாக்கிக்கொள்ள சிங்கள நிலப்பிரபுக்கள் முயற்சித்ததன் விளைவே 1915 ஆம் ஆண்டு சிங்கள - இஸ்லாமிய கலவரமாக வெடித்தது. தொடர்ந்து 1948 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியர் ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை பெற்று சிங்கள நிலப்பிரபுக்கள், தேசிய முதலாளிகளின் கையில் ஆட்சி கைமாறிய பின்பும், இனரீதியாக தமிழ் பேசுவோர் என்ற வகையில் அடையாளம் காணப்பட்டு, இஸ்லாமியர் தாக்கப்பட்டே வருகின்றனர் சிங்கள குடியேற்றங்கள் மூலம் ஈழப்பிரதேசங்களில், அவர்கள் வாழும் பிரதேசம் அபகரிக்கப்படுகிறது.

வடக்கு, கிழக்கு பகுதிகளில் அசுழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட 273 பெளத்த சின்னங்களில் அம்பாறை மாவட்டத்தில் மட்டும் 43 பெளத்த சின்னங்கள் அசுழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளதாக புதைபொருள் அத்தியட்சகர் அறிக்கை விட்டிருந்தார். அம்பாறை பிராந்தியத்தில் ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கை 1949 உடன் தீவிரமாக ஆரம்பித்தது. 1968 ஆம் ஆண்டு நில அளவையாளர் ரட்சாதுங்க தலையையில் நியமிக்கப்பட்ட குழுவின சிபார்சின் பேரில் 585 ஏக்கர் நிலம் பெளத்த விகாரையின் அபிவிருத்திக்காக, இஸ்லாமியர்களிடமிருந்து சுவிகரிக்கப்பட்டது. இவ்வாறாக காலத்துக்குக்காலம் தீட்டி பெற்ற ஆக்கிரமிப்புகளில் வெள்ளக்கல் தோட்டம், கோண்ட வெட்டுவாள், தொட்டாச்சருங்கி வெட்ட, குடுவில்வெட்ட,

பொன்னன்வெளி, கொச்சிகாலந்து, திராயோட, நூர்ச்சோலை, சீயாத்தரவெட்ட, வெலமரத்துவெளி, சேனைக்கண்டம், அம் பலத்தாறு, முதலிய இஸ்லாமிய மக்கள் வாழ்ந்த பகுதிகள் பறிபோயின. ஹிங்குளூன சேக்கூட்டுத்தாபன அபிவிருத்தி யுடன் ஏறத்தாழ இப்பகுதியில் எல்லா இஸ்லாமியர்களை யும் அவர்களது காணிகளிலிருந்து அரசாங்கம் வெளியேற் றியது.

1982ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில்; அரசாங்க அதிபர் பொத் துவிலை அண்டிய அறுகம்பை பகுதியையும் உல்லைப்பகுதியை யும் விட்டு இஸ்லாமிய மக்களை வெளியேற்றுமாறு பொத் துவில் உதவி அரசாங்க அதிபருக்கு அறிவித்தார். இதற் கிணங்க இப்பகுதி குடியிருப்புகள் தீவைத்து கொழுத்தப் பட்டது. மக்கள் விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். கல்முனை பட் டணத்திலும் அரசாங்க விட்டுத்திட்டத்தின்கீழ் வீடுகளும், விகாரைகளும் கட்டப்பட்டு சிங்களவர் குடியேற்றப்பட்டுள் ளனர். 1921 ஆம் ஆண்டு குடிசன மதிப்பீட்டின்படி அம்பா றை பிராந்தியத்தில் சிங்களவர் 40% தினர் மட்டுமே இருந்தனர். 1775 சதுரமைல் பரப்பைக்கொண்ட அம்பா றை மாவட்டத்தில், 100 சதுரமைல்களுக்கும் குறைவான காணிகளே சிங்கள மக்களுக்கு சொந்தமாக இருந்தது. ஆனால் 1984ஆம் ஆண்டு குடிசன மதிப்பீட்டின்படி 1,46,371 சிங்களமக்களும், 1,61,754 இஸ்லாமிய மக்களும் அம்பா றைப் பிராந்தியத்தில் வாழ்கின்றனர். இன்றைய நிலையில் நிலப்பரப்பை பொறுத்தவரையில் இஸ்லாமியர் 628 சதுர மைல் பரப்புள்ள காணிகளுக்குமட்டுமே உரித்தானவர்களாக காணப்படுகின்றனர்.

இதேபோன்று திருகோணமலைப் பிராந்தியத்தில், அல்லை, கந்தளாய் குடியேற்றத்திட்டங்களில் நில ஆக்கிரமிப்பு இடம் பெற்ற, தம்பலசாமம் உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவுக் குட்பட்ட பொத்தாணப் பகுதிகளில் நெற்சாகுபடி செய்து வந்த இஸ்லாமிய மக்கள் 1952ஆம் ஆண்டு குடியேற்றத் திட்டத்தின்போது புறக்கணிக்கப்பட்டு, நிலம் பிறமாவட்ட

சிங்களமக்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது இப்பிராந்தியத் தில் 'அக்பர்புரம்' என்றழைக்கப்பட்ட கிராமம் இப்போது "அக்கோபுர" என்ற பெயரில் சிங்கள கிராமமாக மாற்றப் பட்டுள்ளது.

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் இஸ்லாமியர் கூடுதலாக வாழும் பகுதியாக விளங்குவது கிண்ணியாவாகும் இப் பகுதியையண்டிய சுண்டியாறு, நீலூற்றுக்குளம், மணியர சங்குளம், சாவாறு, கல்லறுப்பு, வாளமடு, குரங்குபாளஞ்சான், வண்ணாத்திப்பாலம் போன்ற பகுதிகளில் சுமார் 10 000 ஏக் கர் காணிகளில் அவர்கள் விவசாயம் செய்துவந்தனர். 1967 ஆம் ஆண்டு, 'வாறறு' குடியேற்றத்திட்டத்தின் மூலம் இப்பகுதி வாழ் இஸ்லாமிய மக்கள் விரட்டியடிக்கப் பட்டு வெளியேற்றப்பட்டுள்ளனர். இது ஒரு சிங்கள இஸ் லாமிய கலவரமாகக்கூட உருவெடுத்தது இப்பகுதி இஸ்லா மியரை விரட்டியடிக்கவும், குடியமர்த்தப்பட்டுள்ள சிங்கள வருக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கவுமே (அண்மையில் தாக்கப் பட்ட) வானாறு பொலிஸ் நிலையம் நிறுவப்பட்டது புலக யிலைக் கூட்டுத்தாபனம் நிறுவப்பட்டு, இப்பகுதியை அண்டிய காட்டுப்பகுதிகள் முன்னாள் அமைச்சர் சூரியாராச்சூரினால் அபகரிக்கப்பட்டுள்ளது வாளமடு குடியிருப்புகளில் வாழ்ந்த இஸ்லாமியர்களும் விரட்டியடிக்கப்பட்டு சிங்களவர்களுக்கு அலுவல்திப்பத்திரம் வழங்கப்பட்டு காணிகள் பகிர்ந்தளிக்கப் பட்டுள்ளது. சாவாறு, கண்டங்காட்டுப் பகுதிகளில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்களின் மந்தை மேய்த்தலுக்காக ஒதுக்கப் பட்ட 5 00 ஏக்கர் காணிகள் சிங்கள முதலாளிமாருக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளது. வானாறு பொலிசாரே இப்பகுதி இஸ்லாமியரை விரட்டியடித்தனர். இன்னுமொரு இஸ்லா மியர்களின் மந்தை மேய்த்தல் தளமான பொலநறுவையை அண்டிய 26,000 ஏக்கர் நிலத்தை சிங்களவர் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டனர்.

மேலும் திருகோணமலைக்குள் அடங்கிய புல்மோட்டை என்றழைக்கப்படும் பழம்பெரும் இஸ்லாமியக் கிராமமும்

பதவியாக்குடியேற்றத்திட்டத்தின் மூலம் சுற்றிவளைக்கப் பட்டு, இஸ்லாமியமக்கள் சிறுபான்மையாக்கப்பட்டதோடு இக்கிராமத்திற்கு 'கனிஜ்புர' என்ற சிங்களப்பெயர் சூட்ட முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. புடவைக்கட்டு என்றழைக்கப்படும் இஸ்லாமியக்கிராமம், மீனவக்குடியேற்றத்திட்டத்தின் கீழ் நூற்றுக்கணக்கான வீடுகள் நிர்மாணிக்கப்பட்டு 'சாகர்புர' என்ற பெயரில் சிங்களக் கிராமமாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. தோப்பூர் பகுதிகளும் இதேபோன்று இஸ்லாமியர்கள் பாரம்பரியமாக வாழ்ந்துவந்த இடமாகும். இப்பகுதிக்கானிகள், 'சேருவில்' விகாரை அமைக்கப்பட்டதுடன் சுவிசீக்கப்பட்டு, புனிதநகர் திட்டத்தின் கீழ் சிங்கள குடியேற்றத்திட்டம் நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளது. முள்ளிப்பொத்தானை என்னும் இஸ்லாமியக்கிராமமும் 'சாளியபுர' என்ற சிங்கள கிராமமாக மாற்றப்பட்டு இஸ்லாமியர்கள் வெளியேற்றப்பட்டுள்ளனர். இஸ்லாமிய மக்களின் கலாச்சாரங்களையும், மத நிறுவனங்களையும் இந்த அரசு விட்டுவைக்கவில்லை. 1974 நவம்பர் 13ஆம் திகதி மகியங்கையில் உள்ள 'பங்கரகம்' என்னும் இஸ்லாமிய கிராமத்தில் 67 வீடுகள் சிங்களவர்களால் தீயவைக்கப்பட்டது. பள்ளிவாசல்கள் உட்பட பல வீடுகள் உடைத்து நொறுக்கப்பட்டது. 1983 டிசம்பர் 18ஆம் திகதி மாவில்மடையிலுள்ள 'கவுறடி' தரைமட்டமாக்கப்பட்டது. இப்பகுதியிலுள்ள பள்ளிவாசல் தீக்கிரையாக்கப்பட்டுள்ளது.

இதேபோல் தொழில் துறைகளிலும் இஸ்லாமியமக்கள் அந்நிப்பப்படுத்தப்படுவதை காணலாம். சேனராயக்கா சமுத்திரம், அம்பலவாணர் குளம், பன்னலகமகுளம் ஆகிய மீன்பிடி பகுதிகளும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுள்ளன. ஏறாவுர் பகுதியில் உள்ள புல்லைக்குடாவிலும் மீன்பிடி அமைச்சினால் நூற்றுக்கணக்கான வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டு சிங்களவர்கள் மீன்பிடித் தொழிலை ஆக்கிரமித்துள்ளனர். இஸ்லாமியர்கள் வாழிமுத்த வர்த்தகத்துறை பறித்தெடுக்கப்பட்டு 8% அளவில் மட்டுமே இஸ்லாமியர்களால் மேற்

கொள்ளப்படுகிறது. இதேபோன்று இராணுவத்தில் 1% த்திற்கு மேல் இஸ்லாமியர்கள் இல்லை.

படுகொலைகள்

இவற்றின் உச்சக்கட்டமாக இப்போது படுகொலைச் சம்பவங்கள் அதிகரித்தவண்ணமிருக்கின்றது. 1976 ஓக். 02 இல் புத்தளம் பள்ளிவாசலில் ஆறு இஸ்லாமியர்கள் தொழுகையிலிருந்தபோது சுடப்பட்டனர். இதனைத் தொடர்ந்து தோப்பூர், பொத்துவில் நிந்தலூர் போன்ற பகுதிகளிலும், இஸ்லாமியர் சுடப்பட்டனர். 1985-09-14 ல் 6 பேர் தீகவாபியில் இராணுவத்தால் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். மூதூர் பிராந்தியத்திலும் ஐந்து, இஸ்லாமியர்களை 1985-ஓக். 14 இல் படுகொலை செய்த இராணுவம் இதனை தீவிரவாதிகளே செய்தனர் என்று வாடுலையில் ஒலிபெருக்கியதுடன் ஏனைய பிரச்சார யந்திரங்களையும் முடுக்கிவிட்டது. இதேபோன்ற தீகவாபியில் இஸ்லாமியரை படுகொலைசெய்த இராணுவம் இயக்கங்களே இப்படுகொலைச்சம்பவங்களை நடத்தியது என்று பிரச்சாரப்படுத்த வே திட்டமிட்டு மேற்கண்ட படுகொலைச்சம்பவத்தை இராணுவம் செய்தது. இதன் மூலம் இஸ்லாமியர் இந்துக்களிடையே ஒரு கவரத்தை மூட்டிவிடலாமென்று சங்கணம் கட்டியது. ஆனால் இல் அனர்த்தத்தின்போது உயிர்தப்பிய ஒரு இஸ்லாமியர் மேற்கண்ட சம்பவத்தை விளக்கி தான் அனுபவித்தவற்றையும் கூறியதை தொடர்ந்தே உண்மை அம்பலமானது. இதனால் சீற்றமடைந்த இராணுவம் படுகொலையான இஸ்லாமியர்களின் ஜனசாக்களை உறவினர் களிடம் கொடுக்கமுறுத்து பயங்கரவாதிகள் என ஏற்றுக் கொள்ளவைத்து கையெழுத்துப் பெற்றதுடன், பயங்கரவாத தடைச்சட்டத்தின் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு ஜனசாவுக்கும் தலா 500, - வீதம் பணம் அறவிடப்பட்ட பின்னரே ஜனசாக்கள் உறவினரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. மேற்கண்ட அரசியல் நடவடிக்கைகளிலிருந்து மக்கள் அரசினதும் இராணுவத்தினதும் சதிமுயற்சிகளை இவர்கண்டுள்ளனர்.

அண்மையில் 1985 நவம். 9 இல் வேலமரத்துவெளியில் நிந்தலுரைச்சேந்தர் இஸ்லாமிய பெண்கள் ஐவர் ஊர் காவல்படைச் சிங்களக்காடையர்களால் அச்சுறுத்தல் மிரட்டலுக்குள்ளாகி பாலியல் பலாத்காரத்திற்கு இலக்காகினர். 1986 இன் ஆரம்ப முதல் வடக்கு கிழக்கில் அரசு கட்ட விழ்த்துவிட்டுள்ள முப்படைகளின் தாக்குதல்களில் எவ்வித வேறுபாடும் இன்றி அனைத்து தமிழ் பேசும் மக்களும் பாதிப்புற்று வருவது தெட்டத் தெளிவாகியுள்ளது.

இஸ்லாமிய மக்கள் இவ்வாறாக அரசின் அடக்குமுறைக் கரங்களுக்குள் அகப்பட்டு நகக்கப்பட்டு கொண்டிருந்தபோது கொழும்பு கண்டி போன்ற பகுதிகளை மையமிட்டு வியாபாரத்துறையில் ஈடுபட்டிருந்த மேல் மத்திய தரவர்க்கத்து இஸ்லாமியர்கள் வடக்கு, கிழக்கு, கரையோரப்பகுதிவாழ் இஸ்லாமியமக்களது பிரதிநிதிகளாக தம்மைக்கருதிக் கொண்டனர். தமது சொந்த வர்க்க நலனுக்காக அவர்களை இறைமைகளை அரசுக்கு தாரைவார்த்துக்கொடுத்து மந்திரி சபையிலும், பாராளுமன்றங்களிலும், அங்கத்துவம் பெற்றனர். வடக்கு, கிழக்கிலும், அதே மேல்தட்டு வர்க்க நலனை பிரதிபலித்த சிலரும் இதற்குத்துணை போயினர்.

தமிழர் கட்சிகளுள் விடுதலை இயக்கம் ஞர் விட்ட தவறுகளை அராங்கத்தின் சதிபுயற்சிகளுக்கு துணை போனமை.

தமிழ் பேசும் மக்களது அரசியல் தலைவர்களாக தம்மைக் கருதிக்கொண்ட தமிழீரசுக் கட்சியினர் தாம் சார்ந்த மத்திய தரவர்க்கத்து பிரச்சனைகளை மட்டுமே பாராளுமன்றத்தில் பிரதிபலித்தனர். மலையக மக்களை கைவிட்டது போலவே இஸ்லாமிய மக்கள் விவகாரத்திலும் சரியான அணுகுமுறையை காட்டப்பிடிக்க தவறியது. ஆரம்பகாலத்தில் அதர்வது 1956 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலுடன் எம். எஸ். காரியப்பரை எல்முனையிலும், எம். எம். முஸ்தபாவை பொத்துவில்லிலும், 1960 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் எம். ஈ. எச் முகமதலியை மூதுரூலிலும், எம். சி அகமட்டை

கல்முனையிலும் தமிழரசு கட்சியூடாக பிரதிநிதிகளாக்கி அனுப்பிய இஸ்லாமிய மக்கள் தமது ஆதரவை அக்கட்சிக்கு வழங்கியிருந்தனர். எனினும் இப்பிரதிநிதிகள் தமது வர்க்க நலன் சார்ந்து கொழும்புசார் வர்த்தக முதலாளிகளான இஸ்லாமியர்களுடன் வர்க்க ரீதியாக ஒருமைப்பட்டதன் விளைவாக சுயலாபச் சகதியில் புதைபுண்டனர். அவ்வப்போது சிலர் கட்சியிலிருந்து ஒதுங்கி அரசுடன் இணைந்தனர். வடக்கு கிழக்கு கரையோர இஸ்லாமிய மக்களை தம்முடன் இணைத்துக்கொள்வதன் அவசியத்தையுணர்ந்த தமிழரசுக்கட்சி உரிய சக்திகளை இனங்கண்டு கொள்ளத் தவறியமை, அக்கட்சியின் கொள்கை, கோரிக்கை, என்பவற்றின்வெற்றுத்தன்மையையே வெளிப்படுத்தி நின்றது. தமிழரசுக் கட்சியிலிருந்தும் கூட்டணியிலிருந்தும்-யாழ்ப்பாணத்தில் தியாகராஜா, அருளம்பலம் திருகோணமலையில் நவரட்ண ராஜா, பொத்துவில் கனகரட்ணம் மட்டக்களப்பில் ராஜன் செல்வநாயகம் முதல் இராசதுரை வரை அவ்வப்போது தமிழர் பிரதிநிதிகள் அரசதரப்புக்கு தாவிக்கொண்டிருந்த போதும், இஸ்லாமிய பிரதிநிதிகளது இத்தகைய நடவடிக்கைகளையே தூக்கிப்பிடித்த தமிழ்த் தலைமைகள் இஸ்லாமியர் அரசியல் நிதானமற்றவர்கள் என்ற பட்டத்தை அவர்களுக்குச் சூட்டினர்.

தமிழ்பேசும் மக்களின் விமோசனத்திற்காக ஆயுதங்களை ஏந்தியுள்ளோம் என்று கூறிக்கொள்ளும் இயக்கங்களும் இஸ்லாமியர்களை சரியானபடி அணுகுவதில் தவறியுள்ளனர். தனிநபர் மீதான கொள்ளை, கொலை, ஆள்கடத்தல், வாகனக்கடத்தல் போன்ற இயக்கங்களது நடவடிக்கைகள் குறிப்பாக கிழக்கில் இயக்கத்தின்பால் இஸ்லாமிய மக்கள் மத்தியில் ஒரு மனக்கசப்பை ஏற்படுத்தி இருந்தது. இத்தகைய நிலைமைகளை தனக்கு சாதகமாக பயன்படுத்திய சோவனிச அரசு தமிழ்பேசும் இஸ்லாமிய மக்களை ஏனைய தமிழ் மக்களிடமிருந்து அந்நியப்படுத்த திட்டமிட்டது. வடக்கு கிழக்கு இணைப்பு ஏற்படின் அது இஸ்லாமியரைப் பாதிக்கும் என்றும் ஈழப்போராட்டத்துக்கு இஸ்லாமியர்கள் ஆதர

வில்லை என்றும் அரசதரப்பு ஊதுகுழல்கள் பிரச்சாரம் செய்தன. தமிழ் இஸ்லாமிய மக்களிடையே பிளவினை ஏற்படுத்த இஸ்லாமிய மக்கள் மத்தியிலிருந்த சில பிற்போக்கு சக்திகளின் துணையுடன் ஜிகாத்-ஹிச்ரா, அல்-பத்தா போன்ற இயக்கங்களை உருவாக்கி ஆயுதப்பயிற்சி அளித்து கலவரங்களை ஏற்படுத்த அரசு முயற்சித்தது. இதன் விளைவே 85 ஏப்ரல் 10 இல் அக்கரைப்பற்றில் இயக்கங்களுக்கு எதிராக ஒரு சாராரால் நடத்தப்பட்ட ஹர்த்தால், ஊர்வலமும் அதையடுத்து கிழக்கில் ஏற்பட்ட இந்து-இஸ்லாமிய கலவரமுமாகும்.

சிறீலங்கா அரசின் அடக்குமுறைகளுக்கெதிரான இஸ்லாமிய மக்களின் நடவடிக்கைகள்

மத்தியதர மேல்மட்டத்து இஸ்லாமியர் அரசுடன் இணைந்து இஸ்லாமிய மக்கள் மீதான அரசின் அடக்குமுறைகளை இருட்டடிப்பு செய்த போதும், அடக்குமுறைகளால் பாதிக்கப்பட்ட அடித்தள மக்கள் அவ்வப்போது அரசுக்கெதிரான தமது எதிர்ப்பைக் காட்டியே வந்துள்ளனர். 1952ம் ஆண்டு மாவனல்லையில் பேரினவாத நடவடிக்கைக்கெதிரான பேராட்டத்தைக் கிளப்பினர். இதே போன்று 1956ஆம் ஆண்டு பத்தாம்பிட்டி இஸ்லாமியரும் எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்தினர் 60களில் தமிழரசுக்கட்சி தலைமையில் இடம்பெற்ற அஹிம்சைப் போராட்டங்களில் இணைந்து இஸ்லாமிய மக்கள்காட்டிய எதிர்ப்பு மறைக்கப்பட முடியாததாகும்.

தமிழ்பேசும் மக்களது நியாயமான போராட்டத்தை ஆயுதமுனையில் மழுங்கடிப்பதற்காக சிறீலங்கா அரசு சர்வதேச பயங்கரவாதிகளான இஸ்ரேலியரின் துணையை நாடிய போது அதற்கெதிராக இஸ்லாமிய மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட எதிர்ப்புணர்வு இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. 12-10-84 அன்று இடம்பெற்ற இஸ்ரேலிய மொசாட்டின் வருகைக்கெதிரான ஹர்த்தால், ஆர்ப்பாட்டம் என்பவற்றில் ஏனைய தமிழ்பேசும் மக்களுடன் முன்னின்று இஸ்லாமிய மக்கள் தமது எதிர்ப்புணர்வை வெளிப்படுத்தினர்.

86இன் முற்பகுதியில் குறிப்பாக வடபகுதியில் இராணுவ முகாம்களை சூழவுள்ள 1000 மீற்றர் பிரதேசத்தை பாதுகாப்பு வலயமாக பிரகடனப்படுத்திய அரசாங்கம் அப்பகுதி வாழ் மக்களை வெளியேறுமாறு அறிவித்தபோது யாழ்நகர் வாழ் இஸ்லாமிய மக்கள் அதனை எதிர்த்து ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலம் நடத்தினர். இதேகால கட்டத்தில் கொழும்பு கொம்பனித்தெருவில் இஸ்லாமியர் வாழும் பகுதியில் இராணுவத்தினர் முறைக்கேடாக நடக்க முற்பட்டபோது நிராயுதபாணிகளாக நின்ற அம்மக்கள் இராணுவத்துடன் மோதினர். இறுதியில் அரசாங்கம் அப்பகுதியிலிருந்த இராணுவ முகாமை வாபஸ் பெறவேண்டியிருந்தது.

இத்தகைய நிபந்தனைகள் யாவும் ஈழப்போராட்டத்துடன் இஸ்லாமிய மக்கள் தம்மை இறுகப் பிணைத்துக் கொள்ள வேண்டிய தேவையினையும், அதற்காதாரமான யதார்த்த நிலைமைகளையும் வெளிக்காட்டுகின்றன.

கொழும்புசார் தலைமையின் கையாடல்காத்தனம்

சிறீலங்கா அரசின் அடக்குமுறைகளுக்கெதிராக இஸ்லாமிய மக்களின் கிளர்ச்சி நடவடிக்கைகளைப் பார்த்தோமானால், அவர்களின் பிரதிநிதியாகவும், தலைவராகவும் தம்மைத்தாமே கூறிக்கொள்ளும் கொழும்புசார் தலைமையினர் இம்மக்களுக்கு இடையூறுகளும் இன்னல்களும் ஏற்பட்ட வேளைகளில் ஏதும் செய்ய இயலாதவராய் -கையால் ஆகாதவராய் மௌனித்து இருந்ததைப் பார்த்தோம். தமிழ்பேசும் மக்களின் பிரதிநிதிகளாகத் தம்மைக் கருதும் தேவநாயகங்களும், இராசதுரைகளும் எவ்வாறு தாம் சார்ந்த மக்களின் நலனுக்காக குரல்கூடக் கொடுக்கமுடியாமல் கட்டப்பட்டிருக்கின்றாரார்களோ, அதேபோலவே இவர்களும் சுயநல அடிப்படையில் கட்டப்பட்டுக் கிடக்கின்றனர்.

இஸ்லாமிய எழுச்சியின் சின்னமாக விளங்கும் பாலஸ்தீனத்தின் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தையும், அரபுத் தேசிய விழுமியங்களையும் இந்தத் தலைமைகள் புரிந்து கொள்ளக்கூடவில்லை. இல்லாவிட்டால் பாலஸ்தீனியரின் பரமவிரோதியான இஸ்ரேலியருடன் இலங்கை அரசு கை கோர்த்து செயல்படச் சம்மதம் வழங்கியிருப்பார்களா?

இஸ்லாமியரை பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட அம் பாறையில் தனிமாவட்டம், தனிமாகாணம் கோரும் இந்த தலைமைகள் தீகவாவியில் ஏற்படுத்தப்பட்ட சிங்களக் குடியேற்றத்தைக் கூட தடுத்து நிறுத்தமுடியவில்லையே! பாரம்பரியமாக இஸ்லாமியரின் ஆளுகைக்குட்பட்டுக்கிடந்த விவசாய நிலங்கள் கொடுமையாகப் பறிக்கப்பட்டபோது ஆக்கபூர்வமாக எதையும் செய்யத் திராணியற்று கிடந்ததையும் கண்டோமல்லவா. இதேபோல் இன்னமும் எத்தனையோ சம்பவங்களை அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். இதன் மூலம் இத்தலைமைகளின் இயலாமையையும் இஸ்லாமியரின் நலன்களையும் உண்மையாகவும் உறுதியாகவும் பிரதிபலிக்காததையுமே காணலாம்.

இதேவேளை இப்போலித் தலைமைகளின் வழிகாட்டலை நிராகரித்து ஈழப்போராட்ட முன்னெடுப்பில் ஆங்காங்கே இஸ்லாமிய மக்கள் தங்கள் பங்களிப்பைச் செய்து வருவதையும் நாம் காணலாம். ஈழத்தில் வெவ்வேறு சமூகக் குழுக்கள் நெருங்கி வாழ்கின்ற மன்னார், திருமலை, மட்டுநகர், அம்பாறை மாவட்டங்களில் ஈழ விடுதலை இயக்கங்களில் தம்மை இனம்காட்டிக் கொள்ளவும் ஈழப்போராட்ட முன்னெடுப்பில் இஸ்லாமிய இளைஞர்கள் பின்நிற்கவில்லை என்பதும் கவனிக்கப்படவேண்டியதொன்றாகும். சாதாரண மக்களின் பிரச்சினைகளை பிரதிபலித்து புதிய சமுதாய அமைப்பொன்றினைக் கட்டியெழுப்ப இத்தகைய இளைஞர்களின் கையில் தான் இந்நாட்டு மக்களின் எதிர்கால சுபீட்ச வாழ்வு தங்கியுள்ளது என்பதை சுட்டிக்காட்டுதல் பொருந்தும்.

எதிர்காலமென்ன?

ஈழம் என்பது தற்செயலானது அல்ல; இயங்கியல் ரீதியில் நிதர்சனமானது. ஈழவிடுதலைப்பாதையில் முன்னோக்கியதான அடிகள் எடுத்து வைக்கப்பட்டுவரும் இக்காலகட்டத்தில் இஸ்லாமிய தலைவர்கள் விழிப்படைந்துள்ளனர். கொழும்புசார் வர்த்தகத் தலைமை தாமே இஸ்லாமியரின் ஏக தலைமைத்துவம் என்று கூறிக்கொள்ள இஸ்லாமியருக்கென தனியான தலைமைத்துவம் தேவை என இன்னுமொரு சாராரும் கூறிக் கொள்ளுகின்ற நிலைமையை அவதானிக்க முடிகிறது. இஸ்லாமிய மக்கள் தமிழ்பேசும் மக்கள் என்ற அடிப்படையில் சிங்கள பேரினவாத அரசினால் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட போதெல்லாம் அரசாங்கத்திற்கு துணைநின்ற இவ்வாறானவர்கள் இன்று இஸ்லாமிய மக்களின் பிரதிநிதிகளாக தம்மைத் தாமே வரிந்து கொள்வது வேடிக்கைக்குரியது.

எந்த ஒரு காரணங்கொண்டும் இஸ்லாமிய மக்கள் இத்தீவில் பௌத்த சிங்கள பேரினவாத ஆட்சியின் கீழ் தமது விமோசனத்தை அடைய முடியாதென்பதை கடந்த கால அனுபவங்கள் நிரூபித்துள்ளன. எனவே இந்த அரசிடம் ஒற்றையாட்சிக்குட்பட்ட அரசியற் தீர்வுகளில் இஸ்லாமியர்களின் உரிமைகளை பெற்றுத் தருவதாசக் கூறிக்கொள்ளும் பூர்ஷுவாத் தலைமைகளின் நிலைப்பாடு, தமது எண்ண அபிலாசைகளை அடைய இஸ்லாமிய மக்களின் இறைமையை தாரை வார்த்தேனும் ஈடேற்றிக்கொள்ள முனைவதையே காட்டுகிறது.

இஸ்லாமிய மக்களுக்கெதிரான அடக்குமுறைகளின் அடிப்படைக் காரணங்களையும் பூகோள வரலாற்று ரீதியான பிழைப்பையும் கருத்திற்கொண்டே தீர்வுக்கான போராட்டத்தை முன்னெடுத்தல் அவசியமானது. இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது இங்கே அதிகாரத்தில் இருக்கும் முத

லாசித்துவ அரசு மட்டுமல்ல இவர்களின் தலைமைக்காக கங்கணம் கட்டிநிற்கும் தலைநகர்சார் வர்த்தக பிரமுகர்கள் உட்பட அரசின் அலுவலர்களுடன் அதிகாரங்களை நாடி நிற்கும் தலைமைகளும் தூக்கி எறியப்பட வேண்டியவையாகும்.

★ இஸ்லாமியரும் ஈரோசின் நிலையாகும்

1975ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 3ஆந் திகதி பிரகடனப் படுத்தப்பட்ட ஈரோஸ் பிரகடனத்தில்

மதத்தால் இந்துவானாலும்
மாண்பில் முஸ்லீம் என்றாலும்
வேதம் பயிலும் கிறிஸ்தவனும்
தீரச்சைவன் ஆனாலும்
ஈழத்தமிழர் ஈழவரே

அவர் எங்கிருந்தாலும் நம்மவரே!

என்று இடிந்துரைக்கப்பட்டது. இந்த அடிப்படையில் தமிழ் பேசும் மக்கள் மத்தியில் நிலவும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை இயங்கியல் ரீதியில் இனங்கண்டு "நாம் ஈழவர், நமது மொழி தமிழ், நம்நாடு ஈழம்" என்ற கோசத்தை ஈரோஸ் முன்வைத்துள்ளது.

அரசியல் சாசன ரீதியில் தமிழ்பேசும் மக்களின் அரசியல் உரிமைகளை வரையறுப்பதாலோ அல்லது தமிழ்பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய பிரதேசத்தில் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்களை கட்டுப்படுத்துவதாலோ அல்லது தமிழ் பேசும் மக்கள் மத்தியில் நிலவும் மதவேறுபாடுகளை அடிப்படையாக வைத்து முட்டிமோதிக்கொண்டு தத்தமது அபிமானங்களுக்காக வரிந்து கட்டிக்கொண்டு நிற்பதாலோ

தனித்து இஸ்லாமியர்களுக்காக ஒரு தலைமையை கட்டி எழுப்புவதாலோ மட்டும் இஸ்லாமிய மக்களின் அடிப்படைப் பிரச்சனைகள் தீரப்போவதில்லை. இவையனைத்திற்கும் அப்பாற்பட்டு அன்றாடம் தம் வாழ்க்கையை ஓட்டிக்கொள்ள முடியாமல் பொருளாதார உறவுகளும், சமுதாய முரண்பாடுகளும் தமிழ்பேசும் மக்களின் குரல்வளையை நெரித்துக் கொண்டிருக்கும் இக்கால கட்டத்தில், இவற்றை உடைத்தெறிய வழிவகுக்க வேண்டியதே இவர்களின் நலனில் அக்கறை கொண்ட அணிகளின் தலையாய நோக்காக இருக்க முடியும்.

நாம் "இஸ்லாமியர் எழுக ஈழப்போராட்டம் வெல்க" என்ற வெளியீட்டினூடாக இஸ்லாமிய மக்கள் விடயமான எமது நிலைப்பாட்டினை தெளிவுபடுத்தியதுடன், சோவனிச அடக்குமுறையினையும், எதேச்சாதிகார போக்குடைய சக்திகளின் நடைமுறைகளையும் எதிர்த்து மக்களடிப்படையிலான போராட்டத்திற்கு அத்திவாரமிட்டு செயற்பட்டுவருகிறோம்.

1985 ஏப்ரலில் இருந்து அரசினால் தூண்டிவிடப்பட்ட இஸ்லாமியர்களுக்கும் இந்துக்களுக்கும் இடையில் உருவான மோதல் சூழலை வளரவிடாது தடுத்து நிறுத்தும் பணியில் எமது பங்களிப்பை அர்த்த புஷ்டியாகவே செய்துள்ளோம். அம்பாறைப்பிராந்திய மக்கள் மத்தியில் அமைதியை நிலைநாட்டுமுகமாக 1985 ஏப்ரல் 13, 15, 17 ஆகிய தினங்களில் இஸ்லாமிய பிரதிநிதிகளுடன் தொடர்பு கொண்டு சமரசமேற்பட வழிவகுத்தோம்.

மேலும் பிரதான இயக்கங்களுடன் தொடர்பு கொண்டு சமரசத்திற்கான பேச்சுக்கள் நடத்தி நெற்செய்கைக் காணிகள் செய்கை பண்ணப்படுவதற்கு தடையாயிருந்த சூழ்நிலையை கட்டுப்படுத்த 1985-07-16இல் ஈழம் தேசிய விடுதலை முன்னணியின் சார்பில் வெளியிட்ட துண்டுப் பிரசுரம் மூலம்

கோரிக்கை விடுத்ததுடன், ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கைகளில் இறங்கி நல்லுறவை வளர்த்தோம். மேலும் மூதூர், கிண்ணியா போன்ற இடங்களிலும் அவ்வப்போது பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் பிரச்சனைகளை சமரசமாக தீர்க்க முடிந்தது.

மதரீதியாக தமிழ் பேசும் மக்களை பிளவுபடுத்தும் அரசாங்கத்தின் திட்டத்திற்கு துணைபோகும் நடவடிக்கைகளை இனங்கண்டு அவை கண்டிக்கப்படுதல் வேண்டும். இவ்வகையில் ஆயுத முனையிலான கொள்கைகள், வாகன அபகரிப்பு, அப்பாவிகள் கடத்தப்படல், சமூகவிரோதிகள் என்ற பெயரில் பிரஜைகள் துன்புறுத்தப்படல், பிற்போக்கு அபிமான உணர்வுடன் ஒரு சமூகத்திற்கெதிரான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுதல் போன்ற பிற்போக்கு நடவடிக்கைகளை நிராகரித்து தீவிரமாகக் கண்டிக்கிறோம்.

தமிழ் பேசும் மக்களின் ஒட்டுமொத்தமான பிரச்சினையை இனங்கண்டு அவற்றிற்கான காரணங்களை ஆராய்ந்தறிந்து அடக்குமுறைக்கெதிரான போராட்டத்தை, இந்துக்கள், கிறிஸ்தவர்கள், இஸ்லாமியர் என மதரீதியாக மக்களைப்பாகுபடுத்தாது இவர்கள் அனைவரும் தமிழ்பேசும் மக்கள் என்ற தேசிய இனரீதியில் ஒன்றிணைந்து உடமைப்பாட்டுப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செயற்பட்டு வருகின்றோம். இத்தகைய போராட்டமே தமிழ்பேசும் மக்கள் என்ற அடிப்படையில் இந்து, கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய மக்களை உண்மையான விடுதலைக்கு இட்டுச்செல்லும் என அறை கூவுகின்றோம்.

ஈழப் புரட்சி அமைப்பு

- ★ நாம் ஈழவர்
- ★ நமது மொழி தமிழ்
- ★ நம் நாடு ஈழம்

மதத்தால் இந்துவானாலும்
மாண்பில் முஸ்லீம்! என்றாலும்
வேதம் பயிலும் கிறிஸ்தவனும்
கீரச் சைவன் ஆனாலும்
ஈழத் தமிழர் ஈழவரே
எங்கிருந்தாலும் நம்மவரே!

வெளியீடு: 1986 நவம்பர் 15
ஈழப்புரட்சி அமைப்பு (ஈரோஸ்)
தயால் பெட்டி எண் 2856
சென்னை 800024